

Čís. 4232.

Soud není při posudku podle § 341 tr. ř. co do výměry náhradního trestu vázán ustanovením § 17 tr. zák., nýbrž může navrhnouti i delší náhradní trest než dvacet let.

(Rozh. ze dne 7. srpna 1931, N I 103/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací podává posudek podle § 341 tr. ř. o rozsudku smrti, vynesném krajským jako porotním soudem v České Lípě dne 1. června 1931 nad Eduardem E-em pro zločin žhářství podle §§ 166, 167 písm. a), b), c) tr. zák., připojil se k návrhu porotního soudu, doporučujícímu udělení milosti Eduardu E-ovi, a pro případ, že se tak stane, navrhl náhradní trest těžkého, čtvrtletně jedním postem a každoročně dne 6. září uzavřením o samotě v temné komůrce na tvrdém loži zostřeného žaláře dvaceti let. Generální prokurátor projevil tento názor: »Udělením milosti může býti trest zcela nebo z části prominut, anebo může na místě přísnějšího trestu stanoven býti mírnější zákonu známý trest; zákon stanoví nejdelší dobu trestu dočasného dvaceti lety těžkého žaláře, není tedy delší než dvacetiletý těžký žalář (jako trest dočasný) podle zákona přípustný. Aniž by bylo zapotřebí pouštěti se do řešení otázky, zda by president republiky u výkonu svého práva, udělení milost, mohl určit náhradní trest vyšší, než jest zákonem připuštěn, má za to, že nejvyšší soud jest ve svém návrhu oním způsobem obmezen, takže nemůže navrhovati náhradní trest ve výši, která přesahuje nejvyšší míru zákona. Má proto za to, že nejvyšší soud by mohl jako náhradní trest, chce-li se spokojiti s trestem dočasným — a v tomto směru projevil i svůj souhlas — navrhnouti trest těžkého žaláře v trvání nejvýše 20 let«. Nejvyšší soud nesouhlasil s názorem generálního prokurátora, maje za to, že soud není při svém posudku ohledně výměry náhradního trestu vázán ustanovením § 17 tr. zák., neboť toto ustanovení již podle svého doslovu (»Zur Kerkerstrafe wird . . . .verurteilt«) platí jen pro výměru trestu při odsuzování k trestu žaláře, nikoliv pro výměru náhradního trestu pro případ udělení milosti presidentem republiky. President republiky není ve svém ústavním právu (§ 103 úst. l.), zmírniti trest, nijak omezen. Tu pak vyplývá již z pojmu posudku (přiměřenosti náhradního trestu, § 341 tr. ř.), že ani pro soudy posudek ten podávající nemá omezení § 17 tr. zák. platnosti.

Čís. 4233.

Zákon mluví v § 187 tr. zák. o »soudu« vůbec, všeobecně, bez bližšího označení neb omezení co do oboru působnosti; v zákoně není podkladu pro názor, že slovem soud jsou tu míněna jen ta oddělení a ony orgány soudu, jež jsou povolány k trestnímu stíhání.

Přednosta soudu, revidující věci doličné, jest »soudem nebo jinou vrchností« ve smyslu § 187 tr. zák.

(Rozh. ze dne 12. srpna 1931, Zm I 617/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 9. května 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zpronevěry podle §§ 181, 461 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Námítka uplatňovaná s hlediska zmatku čís. 9 b) § 281 tr. ř., že se obžalovaný stal beztrestným podle § 187 tr. zák. — aspoň ohledně pistole »Steyer« proto, že ji dodatečně vrátil vojenské správě, a to ještě dříve, než bylo proti němu zahájeno trestní řízení, — neobstojí. Rozsudek sice nemá výrok o beztrestnosti obžalovaného z důvodu náhrady škody z účinné lítosti podle § 187 tr. zák., ale zjišťuje okolnosti, které by pro tuto otázku přicházely v úvahu, jednak, že si obžalovaný bezprávně přivlastnil a tím zpronevěřil pistoli »Steyer«, kterou měl podle soudcova rozkazu z 10. května 1928 zaslati vojenské hospodářské správě, neučinil tak a soudci nepravdivě tvrdil, že ji zaslal; jednak že při revisi ze dne 28. června 1929 vyšla tato zpronevěra na jevo a o činu obžalovaného nabyt vědomosti přednosta soudu, revisi provádějící. Marně se snaží zmateční stížnost dokázati, že přednostu soudu, revidujícího věci doličné, nelze pokládati za »soud nebo jinou vrchnost« ve smyslu § 187 tr. zák. Zákon tu totiž mluví o »soudu« vůbec, všeobecně, bez bližšího označení neb omezení co do oboru působnosti. Není proto v zákoně podkladu pro názor, že slovem »soud« jsou míněna jen ta oddělení a ony orgány soudu, které jsou povolány k trestnímu stíhání. Představujeť soud, ať vykonává tu či onu soudní pravomoc, jednotný veřejný úřad, který je na venek představován přednostou soudu. Podle § 25 zák. o org. soudu jest přednosta soudu oprávněn vykonávati veškerou pravomoc okresnímu soudu přidělenou, tedy i trestní, a to vedle všeobecného služebního dozoru, jest tedy oprávněn a zároveň i povinen přijímati trestní oznámení a dávatí podnět k zavedení trestního řízení pro trestné činy, které dojdou k jeho vědomosti, ať jakýmkoliv způsobem. Z toho plyne, že i v souzeném případě nešlo jen o administrativního představeného soudu, když přednosta okresního soudu, vykonávaje revisi, zjistil trestný čin obžalovaného. Odeslal-li tudíž, jak rozsudek zjišťuje, obžalovaný pistoli »Steyer« vojenské správě teprve 10. července 1929, tedy 12 dní po tom, kdy se přednosta soudu — tedy soud ve smyslu § 187 tr. zák. — dověděl o jeho činu, nenahradil včas celou škodu z trestního činu, a nestal se beztrestným podle § 187 tr. zák., třebaže trestní udání o činu došlo státnímu zastupitelství teprve 15. července 1929.

Čís. 4234.

S hlediska § 531 b) tr. zák. netřeba za všech okolností úplné náhrady škody, nýbrž jen náhrady podle sil [§ 229 b) tr. zák.].

Pokud však nestačí k beztrestnosti promlčení o sobě, že obžalovaný (rolnický syn), jsa nemajetný, nebyl s to, by škodu nahradil.